

ממטבחה של מטפלת

אתכונ'ס לחיים טובים יותר

גליון
29

ג' אדר ע"ז - 01.03.17

לתגובות והצטרפות:

יהודית שולם

shulemy@hotmail.co.il

בין המילים (או המיילים)

הרעיון יתגלגל ויקבל התייחסות מכמה זוויות, לכן הפעם מיעטתי במדורים.
לשמחה אתייחס ב"ה בעלון הבא.

למרות שמשנכנס אדר מרבים בשמחה, בחרתי הפעם בנושא שעלול להיתפס כלא משמח, אבל הוא קשור לחוויות שעברתי בזמן האחרון.

זווית אישית

הרהורים טרום טיסה:

גבוה יותר ממספר המתים במלחמות או כתוצאה מטרור.
2. כיום אנשים סובלים יותר מאכילת יתר על כל המשתמע ממנה מאשר מרעב. בעצם רוב המחלות בהווה נגרמות מסיבות שאנו הבאנו על עצמנו ולכן גם יכולנו למנוע אותם. [סוכרת, יתר לחץ דם, התקפי לב ועוד]
3. אנו משחיתים את מקורות המים והיערות, למרות שזה יפגע בנו בעתיד הלא כל כך רחוק.

היו זמנים שכניסה לדיוטי-פרי בנמל התעופה הייתה חוויה מרגשת. היום כשאפשר לרכוש כמעט הכל בארץ, נשארה המחשבה שמה שקונים שם הוא ללא מכס. ולעניות דעתי גם זה אינו נכון. מוזר לי לראות את האנשים נוהרים לשם ומעמיסים עגלות. סיבוב חפוז בחנויות הספיק לראות את כל הדברים שאני לא צריכה ולצאת מבלי לקנות מאומה.

כשחזרתי, עברתי בעיון חטוף על העיתונים מהשבוע האחרון, ועיני קלטו שתי מודעות פרסומת שהשתרעו כל אחת על דף שלם:

1. מנקים מחסנים.

2. דרוש בדחיפות מחסן להשכרה לאחסון קניות מיותרות. 25 מ"ר לפחות לטווח ארוך.

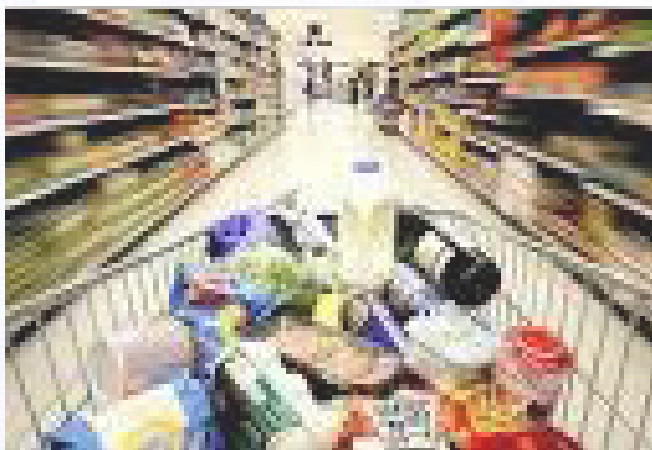
המודעות התחברו להרהורים שלי על השפעת הפרסומת על צריכת יתר, ואיך אנחנו נסחפים לרכישות מיותרות בלי לתת את דעתנו איזה

מחיר, תרתי משמע, אנו משלמים על כך. כשהגעתי לרשת הראשונה כדי למלא את המקרר הריק, גיליתי שהמעבר אל דוכני הירקות חסום בהמוני קונים שהעמיסו כלים מכלים שונים...

שמעתי השבוע ראיון עם פילוסוף ישראלי בשם יובל הררי. (תודה לבעלי על סיכום הראיון) המסר המרכזי היה שאנו פועלים נגד עצמנו במישורים רבים:

1. מספר ההתאבדויות בעולם בשנה הוא 800000, והוא

השבוע נהגתי לרחובות למסיבת חומש של נכדי יאיר [הרחבה בעלון הבא ב"ה] למרות שהשעה הייתה רק 15:00 חלק לא קטן מהדרך עבר בפקקים שהגבילו את הנסיעה ל-20 קמ"ש ואפילו פחות. השלטים מעל המנהרות הורו שהמהירות המותרת היא 70 היו לעג לרש. הבטיחו לנו שעם פתיחת הגשרים והמנהרות התנועה תזרום ונצליח להגיע מירושלים לת"א בחצי שעה, כשבמציאות הנסיעה איטית יותר מבעבר. מה קורה? ומהו הקשר לנושא הקודם?

נהג מונית אמר לי שמאז שהתחילו לבנות את המנהרות והגשרים נוספו עשרות אלפי מכוניות לכבישי הארץ, ולכן שוב הכל פקוק. ההקשר כעת מובן?

אנו מוצאים את עצמנו משקיעים מאמצים ושעות רבות בעבודה, ואז מבליים זמן לא מועט בקניות. תסמונת העבודה - קניות - עבודה היא מאפיין של 'מחלת השפע' המאפיינת את החברה המערבית.

לשמש לאורך ימים. האמרה העממית גרסה ש'אנחנו לא מספיק עשירים כדי לקנות בזול', וחיפשו מוצרים איכותיים ויקרים שיעמדו במבחן הזמן. היום ההפך הוא הנכון, הציבור מעדיף לרכוש מוצרים שיתבלו או יתקלקלו במהירות שתתן הצדקה לקניה הבאה. נסו לשער מה אחוז המוצרים שנשארים בשימוש חצי שנה אחרי מכירתם בארצות הברית? האם אמרתם 50%? אולי 20%? סביר להניח שלא תאמינו, אבל התשובה היא - 1% ובמילים: אחוז אחד. המשמעות, אם כן היא ש- 99% מהמוצרים שעבורם אנו משקיעים כל כך הרבה משאבים יגיעו לפח האשפה הקרוב תוך חצי שנה!

חישבו על זה בפעם הבאה כשאתם יוצאים למסע קניות, אנחנו עומדים לפני חג הפסח, אולי נצא לחרות מוקדמת.

סימפטומים של מחלת השפע הם חובות ללא סיבה מוצדקת, סטרס, ותאוה בלתי מרוסנת לעוד. כבר חז"ל הגדירו ש'מי שיש לו מנה רוצה מאתיים'. היום כנראה זינק 'הרצון' לאלפיים. העובדה שתהליכי יצור החפצים שאנו קונים הורס את הכדור עליו אנו חיים, נעלמת מתודעת הרוכשים האובססיביים.

ההרס אינו רק סביבתי, עידן מחלת השפע מתאפיין גם בהרס התא המשפחתי ובאלימות לסוגיה. הבעיה בחלקה יכולה לנבוע ממתחים הכספיים שסביב ציר העבודה - צריכה - עבודה.

ההקשר מובן, לא?

בעבר הלא רחוק קנינו מוצרים שמטרתם העיקרית הייתה

מתכונים

סלט סלרי (באדיבות רחלי כלתי):

לקצוץ את הגבעולים לחתיכות קטנות אפשר לחתוך גם כמה עלים.

הרוטב:

כף סויה.

שתי כפות חומץ.

כף וחצי סוכר.

קמצוץ מלח.

להוסיף:

חמוציות.

בצל סגול פרוס דק.

בוטנים.

את הרוטב לשפוך סמוך להגשה.

מדור קוראים

זוכרים את המכתב החביב בעלון האחרון?

אז קודם כל, תשובה לשאלת רבים, הכותב הוא מוישי.

אם שמתם לב, בשורה האחרונה נכתב: 'ותזכו לחתן את הנכדים'.

והנה, הפלא ופלא, השבוע הודיעה לי הנכדה הראשונה שהיא מתארסת. [גם על כך בעלון הבא]

על זה אמרה אימו של מוישי: "לעולם אל תהי ברכת הדיוט קלה בעינייך".

**שני דברים מגדירים אותנו:
ההמתנה בסבלנות כשאין לנו כלום
והגישה שלנו כשיש לנו הכל**

מקור לא ידוע